

Áhítat – 2021. 02. 11.

Kiáltás hallatszik a hegytetőkön, Izráel fiainak panaszos sírása, mert rossz útra tértek, elfelejtették Istenüket, az Urat. Térjete meg, elpártolt fiaim! Meggyógyítlak benneteket, bár elpártoltatok. Itt vagyunk, eljöttünk hozzád, mert te vagy, Uram, a mi Istenünk! (Jeremiás 3:21-22)

Jeremiás egy különösen nagy lélek. Többet lát a nép jelenéről és jövődjéről, mint a nép saját magáról. Azért, mert többet ismer Isten szeretetéről. E szavak elhangzásakor a nép még szinte öntudatlanul a bűneiben él. Élettelen bálványok kegyeit keresi. Eddig szinte forrt Jeremiás szívében a prófétai harag emiatt, és szórta a népre ítéletes igéit. Ebben az igében viszont megszelídül a hangja, noha a nép bűnös életében és a bálványokhoz tévedt hitgyakorlatában még semmi sem változott. Jeremiás ugyanis prófétai látomást lát. Ebben a látomásában „**kiáltás hallatszik a hegytetőkön, Izráel fiainak panaszos sírása, mert rossz útra tértek, elfelejtették Istenüket, az Urat.**” Egyelőre nem a valóságban, hanem még „csak” a próféta szent víziójában. Látja, amint a nép megérkezik Istene elé, és elmondja megrendítő, bűnbánó vallomását: „**Itt vagyunk, eljöttünk hozzád, mert te vagy, Uram, a mi Istenünk!**” A jelen elkésérítő valóságában ez egy lehetetlen fejlemény, a nép oly mélyre süllyedt, ahonnan már nincs visszaút. De itt a próféta a Kijelentés áldott elragadtatásában Isten szemével látja a jövőt. Jóllehet az ő emberi helyzetértékelése szerint ez a nép végérvényesen, mindenestül elveszett, és erre rá is szolgált a bűneivel. Ám a látomásban megzendül Isten könyörülő szava, amint a bűneiből hozzá forduló népe elé siet: „**Térjete meg, elpártolt fiaim! Meggyógyítlak benneteket, bár elpártoltatok.**” Jeremiás számára ez a látomás kétszeres lehetetlenséget tartalmaz: egyfelől lehetetlen, hogy egy ilyen népnek a szíve egyszer még bűnbánatra induljon megcsúfolt Istene iránt, kutyából nem lesz szalonna; másfelől Isten bizonyára többet ad magára annál, hogy a történetek után a régi szeretetével ilyen gyöngéden megbocsásson, mindennek van határa. De a próféta a látomás üzenetét nem képes a szívébe rejteni: ki kell mondania azt: – az Úr szólt!

Isten munkája a maga idejében célhoz ér. Nem az önfelmentő és az egész világot szörnyűlködve kárhoztató végítéletemlegetés, hanem a *megettérés* ideje van itt a prófétai látomásban megjelenő tartalommal.

Ennek állomásai:

1. *Kiáltás és panaszos sírás* az eltévesztett utak miatt. Önmagunkra döbbenés ez. Annak felismerése, hogy a helyzetünk tarthatatlan.
2. Isten *megettérésre* hívó, *gyógyító* szándékának a felismerése. A nyomorúságunkat nemcsak mi látjuk, kiáltásunkra Istentől van felelet. „*Térjete meg, elpártolt fiaim! Meggyógyítlak benneteket.*”
3. Az Úr elé érkezés szavakat kereső szégyene és reménysége: „*Itt vagyunk, eljöttünk hozzád, mert te vagy, Uram, a mi Istenünk!*” Ez a hazaérkező tékozló fiú szava: „*Atyám, vékeztem az ég ellen és teellened...*” (Lukács 15:11-32) Pál apostol így fogalmazza: „*Lemondunk a szégyen takargatásáról.*” (2Korintus 4:2)
4. *Megettérés* – nem a ceremóniákhoz – hanem az Úrhoz: „*Térjete meg hozzám!*” – kevesebb nem elég.

Megmaradásunk, gyógyulásunk egyetlen, lehetséges útja: „**Itt vagyunk, eljöttünk hozzád...**”

Imádkozzunk énekük szavaival:

*Ó, Atya Isten, irgalmas nagy Úr,
Bűnbánó szívvel, ím, eléd borul
Hű néped, áldva felséges neved,
Hogy esdve kérje nagy kegyelmedet.*

*Gondolsz ránk, híven oltalmaz kezed,
Rólunk egy percre azt le nem veszed,
Irgalmasságod mindig oly közel,
És erős karod minket átölel.*

*Nagy jóságodra méltók nem vagyunk,
Rossz útra térve gyakran elhagyunk;
Áhítjuk mégis szent Igéd szavát,
Megértő gyermekid fogadd be hát.*

*Kérünk, Úr Isten, Krisztus Jézusért,
Vérrel pecsételt szent szerelmedért:
Irgalmasságod közöld mivelünk
És tárd ki szíved, végy be, Istenünk!*